

Hadouk Trio - Shamanimal

Napsal Ing. Valdemar Navrátil

Friday, 28 November 2008

Zakladatelem a vůdčí osobností tohoto francouzského seskupení je velmi zkušený multiinstrumentalista Didier Malherbe, který krátce prošel legendární kapelou Soft Machine, v níž se seznámil s kytaristou Daevidem Allenem. Poté, když Allen založil začátkem 70tých let své vlastní seskupení Gong, ocitl se v něm i Malherbe. A přestože docházelo k častým tvůrčím i personálním změnám, jejich spolupráce trvá, s krátkými či delšími přestávkami, dodnes. Za těch 27 let stihli spolu nahrát přes 20 alb.

Malherbe, jakožto hráč na flétnu, saxofon, klarinet, okarínu a další nástroje, zkoušel hledat po exotických koutech světa další neotřelé nástrojové možnosti a po přechodném období poznávání sebe sama v různých experimentálních rockových formacích, natočil v roce 1980 vlastní jazz-rockové album Bloom a později ještě tři další CD. Můžeme ho rovněž slyšet na Vangelisově projektu 1492, kde z jeho flétny plynou ty známé pralesně-uhrančivé tóny, a společně s dalšími exotickými zvuky přírody, doprovázejí první kroky dobyvatelů ráje.

Avšak nástroje jako doudouk, bambou flute nebo bansuri přinášely do jeho hudby stále více prvků world-music a když se seznámil s Loy Ehrlichem, postupně se začínalo rýsovat seskupení Hadouk. Tento název je inspirován africkou tří-strunnou basou hajouj, kterou ovládá Ehrlich, a arménským dvojjazyčkovým dechovým nástrojem doudouk. Zpočátku cestovali jako duo, nahráli dokonce album pod stejným názvem Hadouk, později se k nim přidal ještě americký perkusista Steve Shehan, hudební veterán, který mimo jiné působil u Boba Dylana nebo Paula Simona. Jeho doménou jsou např. conga, djembe, dabrouka, balai, sanza a jiné, pro nás méně známé bicí nástroje. Prvním společným počinem pod názvem Hadouk Trio, je album z roku 1999 pojmenované Shamanimal, po třech letech pak následuje Hadouk Now a v roce 2004 přichází první koncertní CD nazvané Live at Fip. Další nahrávka - Utopies pochází z roku 2006 a v několika skladbách tu můžeme slyšet i hostujícího trumpetistu Jona Hassella. Prozatím posledním společným dílem je live koncert Baldamore z loňského roku, který lze zhlédnout rovněž na DVD.

Pro Vás, naši milí čtenáři, jsem vybral jejich první společný počín Shamanimal. Proč? To zjistíte, až dočtete tento článek do samého konce a následně si toto album poslechnete. Hned úvodní Hadouk Blues a Dragon de Lune přináší typicky podmanivý, barevný, jemný a velmi pestrý doprovod různých akustických bubínků, perkusí a chrastítek ve svižném karibském rytmu, doplněný nenápadnými tóny basy. V sólových motivech, které plynou vysoko nad doprovodem, vládne jednoduše, ale dostatečně emotivně saxofon, střídající se s klarinetem, který se místy dopracuje i ke krátké improvizaci pasáží. Jako celek to působí jednoduše a svižně, přesto velmi působivě; přináší nám to radost v latinsko-americkém tempu.

V následné La Course Des Nuages se objevují jednotlivé kapky vody v podání el. piana, padající do vířivého zvuku tvořeného metličkami. Působivou, melancholickou titulní melodií hraje opět saxofon, ve druhé části nahrazen el. pianem, aby se před koncem opět vrátil.

Množství nezvyklých exotických tónů, připomínajících zvuky pralesního ptactva, tvořených bubínky, chrastítky, klavírem i neidentifikovatelným dechovým nástrojem v sólových pasážích, nabízí titulní Shamanimal. Vše zde probíhá ve zcela zvláštním rytmu, v nezvyklé, tajemné, ale velmi působivé a strhující atmosféře, kterou podtrhuje svými velmi hlubokými, ponurými tóny a brumem elektronika. A navíc všude kolem zní opět perkuse, velmi působivé, rychlé, barevné, přesně lokalizované.

Další Gopi nabízí uhrančivý zvuk flétny, známý z Doby Ráje, doprovázený akustickou kytarou a množstvím cinkátek a bubínků v poměrně rychlém karibském rytmu, přecházející v Salsa Movar až do strhujících rytmů tanečních. Všechno vypadá jednoduše, lehce, zpěvně a odpočinkově, včetně improvizací pasáží piana nebo perkusí. Flétna v hlavní roli zní po celou dobu úžasně a její jednoduchá melodie je lehce zapamatovatelná.

Mousa nás seznamuje s neznámým domorodým akustickým strunným nástrojem v sólovém partu, později vystřídáném volně improvizující flétnou, znějící do pestrých afrických rytmů bubnů a šterkátek. Změnu přináší Peau de Banane, její rychlé swingové tempo, monotónní činely; jednoduchá až vlezlá melodie piana s flétnou má zřejmě sloužit k uvolnění, příp. protažení a oddychu posluchače. Střední pasáž však nabízí docela zajímavé sólo na basu a uvolněnou improvizaci flétny.

Závěrečná Vegetal Grove v pomalém úvodu představuje další zvláštní africký perkusní nástroj, ke kterému se postupně přidávají metličky a nenápadně znějící basa, el. piano vytváří zvuky nahrazující poryvy větru, pravidelně se opakující jako písečné bouře na poušti. Tóny basy jsou zvláštně zaoblené, neohraňené a nedůrazné, znějí nenásilně a nenápadně. V hlavním motivu se nade všemi opět

vznáší zvuk saxofonu a klarinetu, stejně jako v úvodních pasážích desky.

V podstatě po celou dobu je hlavní postavou Malherbe - jeho saxofon, klarinet, flétna či doudek se tyčí v prostoru nad ostatními nástroji a vyluzují jednoduché, táhlé melodie s působivými motivy. Barvy všech těchto akustických nástrojů jsou překrásné, vzdušné, jemné, plné emocí. Dalším důležitým prvkem jsou různé bubínky, conga, činely a v úvodu jmenované exotické perkusní nástroje, které sice zní vždy nenápadně v pozadí, jsou ale určující, pestré, velmi různorodé, výborně nahané a přesně usazené v prostoru který nás obklopuje. Piano, které kromě basy, kory, hajouj a n'goni obsluhuje Ehrlich, pak vytváří mimo jednotlivých působivých tónů občas i kulisu pomocí různých efektů, vždy však s mírou. O fascinujících pralesních zvucích flétny už byla řeč, takže pouze dodám, že poslouchat toto album je jedna obrovská radost. Jenom tři muzikanti, ale velká pestrost nástrojů, hudebních motivů i rytměů, přinášející kromě pohody i výborný zvuk, který lze jen doporučit.

Hi-Fi Hlasy 9/10